

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 19, 2016

Nummer 19, 2016

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:859](#) 17-05-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:874](#) 17-05-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:867](#) 17-05-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:742](#) 26-04-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:748](#) 26-04-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:740](#) 26-04-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:736](#) 26-04-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:743](#) 26-04-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:737](#) 26-04-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:739](#) 26-04-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:736](#) 26-04-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:738](#) 26-04-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:747](#) 26-04-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:749](#) 26-04-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:678](#) 19-04-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:679](#) 19-04-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:684](#) 19-04-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:681](#) 19-04-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:680](#) 19-04-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:628](#) 12-04-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:630](#) 12-04-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:624](#) 12-04-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:622](#) 12-04-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:627](#) 12-04-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:629](#) 12-04-2016

Annotatie

[Annotatie bij Hoge Raad 26 april 2016, ECLI:NL:HR:2016:742 \(Checkpoint II\).](#)

prof. mr. dr. T. Blom

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de verdachte een handeling met een seksuele connotatie heeft verricht, is niet zonder meer begrijpelijk, zodat de bewezenverklaring van het seksueel binnendringen ontoereikend is gemotiveerd.

De advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Amsterdam teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring ten aanzien van het seksueel binnendringen van het lichaam ontoereikend is gemotiveerd.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 244 Sr. Daarom moeten de in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende begrippen worden geacht aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in die bepaling.

De term 'seksueel binnendringen van het lichaam' omvat iedere seksuele vorm van genitaal, oraal en anaal binnendringen, ook wanneer dit plaatsvindt met een artificieel substituuut, ofwel ieder binnendringen van het lichaam met een seksuele strekking (vgl. HR 22 februari 1994, ECLI:NL:HR:1994:ZC9650, NJ 1994/379). De vraag of sprake is van een dergelijke gedraging laat zich niet in algemene zin beantwoorden, maar vergt een beoordeling van het concrete geval. Daarbij is onder meer van belang de wijze waarop, en de omstandigheden waaronder, dat binnendringen heeft plaatsgehad, waaronder begrepen de aard van het voorwerp waarmee is binnengedrongen. Daarbij kan ook van betekenis zijn in welke lichaamsopening is binnengedrongen en hoe de subjectieve beleving van het binnendringen bij de verdachte en/of het slachtoffer is geweest (vgl. HR 2 mei 1995, ECLI:NL:HR:1995:ZD0031, NJ 1995/583).

Het hof heeft, kort gezegd, bewezenverklaard dat de verdachte het lichaam van betrokkene 1 seksueel is binnengedrongen door een – niet nader omschreven – voorwerp in de mond van betrokkene 1 te brengen. Het heeft in dat verband geoordeeld dat het, gelet op de omstandigheden waaronder dit is gebeurd, niet anders kan zijn dan dat dit handelen 'een seksuele connotatie' had. Ten aanzien van die omstandigheden heeft het hof echter slechts

vastgesteld dat de verdachte het voorwerp in de mond van betrokkene 1 heeft gebracht in een afgesloten wc-ruimte en nadat hij haar ogen had afgedekt, dat hij heeft gevraagd of hetgeen zij in haar mond had lekker smaakte, en dat betrokkene 1 niet weet wat het voorwerp was dat in haar mond is gestopt. Gelet hierop is het oordeel van het hof dat de verdachte een handeling met een seksuele connotatie heeft verricht, niet zonder meer begrijpelijk zodat de bewezenverklaring van het seksueel binnendringen ontoereikend is gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, doch uitsluitend wat betreft de beslissingen ten aanzien van het onder 1 ten laste gelegde en de strafoplegging en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-05-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:859

Zaaknummer: 14/05458

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en M.J. Borgers

Advocaten: I.A. van Straalen

Wetsartikelen: 244 Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat het onder de betrokkene inbeslaggenomen en in zijn strafzaak verbeurdverklarde geldbedrag niet in mindering moet worden gebracht op de aan de betrokkene op te leggen betalingsverplichting, is onjuist.

De advocaat-generaal E.J. Hofstee heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel klaagt onder meer dat het hof ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd het inbeslaggenomen en verbeurdverklarde geldbedrag van € 5020 niet in mindering heeft gebracht op de aan de betrokkene opgelegde betalingsverplichting.

Uit de in 2.3 weergegeven wetsgeschiedenis volgt dat ook door verbeurdverklaring van voorwerpen die kunnen worden aangemerkt als opbrengst van een strafbaar feit, kan worden bereikt dat aan een veroordeelde wederrechtelijk verkregen voordeel wordt ontnomen. Mede gelet daarop is in zijn algemeenheid onjuist het oordeel van het hof dat het onder de betrokkene inbeslaggenomen en in zijn strafzaak verbeurdverklarde geldbedrag van € 5020 niet in mindering moet worden gebracht op de aan de betrokkene op te leggen betalingsverplichting. De bestreden beslissing is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-05-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:874

Zaaknummer: 15/02956

Rechters: A.J.A. van Dorst, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: V. Senczuk

Wetsartikelen: 33a Sr en 36e Sr

RECHTSPRAAK

Het hof heeft ontoereikend gemotiveerd dat de gestelde bijzondere voorwaarden en het reclasseringstoezicht dadelijk uitvoerbaar zijn.

De advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel klaagt erover dat het hof toepassing heeft gegeven aan artikel 14e eerste lid Sr en heeft bevolen dat de gestelde bijzondere voorwaarden en het reclasseringstoezicht dadelijk uitvoerbaar zijn.

Het hof heeft het vonnis van de Rechtbank Amsterdam van 25 september 2014 bevestigd met uitzondering van de strafoplegging. De verdachte is ter zake van mishandeling van zijn voormalige vriendin en diefstal van een aan haar toebehorende laptop veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden, waarvan twee maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar, en met bijzondere voorwaarden als in het arrest omschreven.

Vooropgesteld moet worden dat een rechterlijke uitspraak in de regel pas ten uitvoer gelegd mag worden nadat zij onherroepelijk is geworden en dat de in artikel 14e Sr voorziene uitzondering op deze regel met betrekking tot de dadelijke uitvoerbaarheid van de op grond van artikel 14c Sr gestelde bijzondere voorwaarden dan wel het op grond van artikel 14d Sr uit te oefenen toezicht voor de veroordeelde verstreckende gevolgen kan hebben. Mede gelet daarop zal de rechter in de motivering van zijn bevel tot dadelijke uitvoerbaarheid ervan blijken dienen te geven zich ervan te hebben vergewist dat aan de in artikel 14e Sr gestelde voorwaarden is voldaan. Meer in het bijzonder zal hij in een uitspraak waarin ten laste van de verdachte een misdrijf is bewezenverklaard dat is gericht tegen of gevaar heeft veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van een of meer personen, als zijn oordeel tot uitdrukking dienen te brengen dat en waarom ernstig rekening ermee moet worden gehouden dat de verdachte wederom zo een misdrijf zal begaan. (Vgl. HR 10 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:537, NJ 2015/236).

Blijkens zijn hiervoor weergegeven overweging heeft het hof de dadelijke uitvoerbaarheid van de voorwaarden en het reclasseringstoezicht bevolen 'aangezien de verdachte blijkens een hem betreffend Uittreksel Justitiële Documentatie van 26 maart 2015 eerder voor (huiselijk)

geweld onherroepelijk is veroordeeld en er aanwijzingen bestaan dat hij sinds de veroordeling door de rechtbank opnieuw contact heeft gezocht met de aangeefster'. Mede in aanmerking genomen dat het hof niets heeft vastgesteld omtrent de wijze waarop en de omstandigheden waaronder dit contact zoeken plaatsvond, heeft het hof zijn beslissing ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal om redenen van doelmatigheid de zaak zelf afdoen en het bevel tot dadelijke uitvoerbaarheid vernietigen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, doch uitsluitend ten aanzien van het bevel dat de in de bestreden uitspraak vermelde bijzondere voorwaarden en het reclasseringstoezicht dadelijk uitvoerbaar zijn en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-05-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:867

Zaaknummer: 15/02206

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: H. Bakker

Wetsartikelen: 14e Sr

ANNOTATIE

**Annotatie bij Hoge Raad 26 april 2016,
ECLI:NL:HR:2016:742 (Checkpoint II).**

prof. mr. dr. T. Blom

De Hoge Raad heeft definitief een streep gezet door de mogelijkheid om het Openbaar Ministerie (OM) niet-ontvankelijk te verklaren in de vervolging van een coffeeshop ook al heeft het OM jarenlang stilgezeten en heeft het – in het geval van coffeeshop Checkpoint – jarenlang oogluikend toegestaan dat Checkpoint de grootste coffeeshop van Nederland werd.

In het *Checkpoint II*-arrest herhaalt de Hoge Raad het uitgangspunt dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen plaats is voor een niet-ontvankelijkverklaring van het OM in de vervolging. Zo'n uitzonderlijk geval doet zich volgens de Hoge Raad slechts voor wanneer: 1) de vervolging wordt ingesteld of voortgezet nadat door het OM gedane, of aan het OM toe te rekenen, uitlatingen (of daarmee gelijk te stellen gedragingen) bij de verdachte het gerechtvaardigde vertrouwen hebben gewekt dat hij niet (verder) zal worden vervolgd (vertrouwensbeginsel) of 2) wanneer de vervolging wordt ingesteld (of voortgezet) terwijl geen redelijk handelend lid van het OM heeft kunnen oordelen dat met (voortzetting van) de vervolging enig door strafrechtelijke handhaving beschermd belang gediend kan zijn (verbod op willekeur). Desondanks had het Gerechtshof Amsterdam toch geoordeeld dat het OM voor twee ten laste gelegde feiten niet-ontvankelijk moest worden verklaard.

Het Gerechtshof Amsterdam had het OM niet-ontvankelijk verklaard in de vervolging van het (impliciet cumulatief) ten laste gelegde opzettelijk verkopen, afleveren en/of verstrekken van hennep (de zogenoemde voordeur) en niet-ontvankelijk verklaard in de vervolging van de eigenaar van Checkpoint als deelnemer aan een criminele organisatie (coffeeshop Checkpoint).

Het eerste oordeel was gebaseerd op het feit dat de coffeeshop zich volgens het hof wel had gehouden aan de gedoogcriteria voor de voordeur en dat het OM door toch te vervolgen in strijd handelde met het eigen vervolgsbeleid en daarmee in strijd met het vertrouwensbeginsel. Volgens het hof was immers niet geconstateerd dat de coffeeshop in de ten laste gelegde

periode meer dan 500 gram handelsvoorraad op het verkoopoppervlak van de coffeeshop aanwezig had. Het hof achtte de uitleg door de verdachte – dat het kantoortje in de coffeeshop en de opslagruimten buiten de coffeeshop niet onder de gedoogverklaring van de coffeeshop vallen – niet onbegrijpelijk of onredelijk. De verdachte mocht op basis van de gedoogverklaring ervan uitgaan dat hij een maximale voorraad van 500 gram in het verkoopgedeelte van de coffeeshop mocht aanhouden en dat de opslag van softdrugs daarbuiten niet door de gedoogverklaring werd bestreken. De in de gedoogverklaring van de coffeeshop opgenomen voorwaarde dat niet aan personen mocht worden verkocht van wie redelijkerwijs vermoed kan worden dat zij de drugs naar het buitenland zouden vervoeren, beschouwde het hof als een dode letter omdat het beleid van de gemeente Terneuzen er juist op was gericht om de stroom buitenlandse drugstoeristen te reguleren. Met het oog hierop had de gemeente immers een vergunning afgegeven voor de aanleg van een parkeerterrein voor de coffeeshop voor 2000 auto's en langs de toegangswegen van Terneuzen verkeersborden geplaatst met daarop het opschrift 'coffeeshops' en een witte pijl.

De Hoge Raad meent echter dat dit oordeel niet begrijpelijk is omdat het hof niet heeft vastgesteld dat dit vertrouwen is gewekt door uitlatingen (of daarmee gelijk te stellen gedragingen) van het OM of is toe te rekenen aan het OM. De door het hof genoemde omstandigheden waarop dat vertrouwen zou moeten worden gebaseerd volstaan daartoe volgens de Hoge Raad niet. Als omstandigheden noemde het hof dat de controles op de naleving van de gedoogvoorwaarden zich – op aangeven van de gemeente – beperkten tot de op de verkoopoppervlakte aanwezige handelsvoorraad, dat door de verdachte tevergeefs is getracht duidelijkheid te verkrijgen over het mogen aanhouden van voorraden buiten de verkoopoppervlakte, de gemeente en het OM ermee bekend waren dat een zeer aanzienlijk deel van de klanten vanuit het buitenland naar Terneuzen kwam, en dat het beleid van de gemeente Terneuzen erop was gericht deze bezoekersstroom te reguleren.

Dat het hof nadrukkelijk bij zijn oordeel ook had betrokken dat de burgemeester van Terneuzen ter terechtzitting van het Gerechtshof Den Haag had verklaard dat de handelsvoorraad van 500 gram gebonden was aan het verkoopgedeelte van de coffeeshop, is kennelijk niet relevant. Een dergelijke verklaring van de burgemeester is kennelijk geen opmerking die kan worden toegerekend aan het OM.

Het Gerechtshof Amsterdam oordeelde dat het OM ook niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging van de eigenaar van de coffeeshop als deelnemer aan een criminele organisatie: de coffeeshop Checkpoint.

Het hof stelde vast dat Checkpoint een coffeeshop is geweest van aanzienlijke omvang, waar onder gedoogvoorwaarden softdrugs werden verkocht. De medewerkers werkten in een

regulier dienstverband en aan fiscale verplichtingen werd voldaan. Bovendien was niet gebleken van 'criminaliteit die door zijn aard, ongewenste bijverschijnselen van dwang en intimidatie en gevaarstelling en omvang als ernstig moet worden aangemerkt'. Het hof geeft daarmee aan dat niet was voldaan aan de ratio van deze strafbaarstelling die immers gelegen is in 'de bescherming van de samenleving tegen het gevaar dat uitgaat van criminele organisaties'. Het hof gaat vervolgens in op het feit dat een vervolging wegens deelnemen aan een criminele drugsorganisatie verstrekkende gevolgen heeft, niet alleen voor de verdachte (eigenaar) maar ook voor het personeel en diegenen die thuis hoeveelheden hennep tot joints bewerkten. Voor deze personen moet het als een schok zijn gekomen dat zij werden vervolgd voor lidmaatschap aan een criminele organisatie. Daarover stelt het hof: 'ook voor het Hof is invoelbaar dat een kwalificatie als deelnemer van een criminele organisatie tot onbegrip leidt, nu het gaat om een organisatie die gedurende vele jaren is gefaciliteerd, bemoedigd en gestimuleerd door een overheid die van de achterdeurproblematiek alleszins op de hoogte was.'

Vervolgens stelt het hof: 'Door de vervolging ter zake van een criminele organisatie voort te zetten, nadat was gebleken dat de veronderstelde achterliggende grote criminele organisatie niet bestond, heeft de officier van justitie de belangen van de medewerkers van Checkpoint ondergeschikt gemaakt aan een streven naar zinledige diskwalificatie van Checkpoint. Voorts wordt door kwalificatie van Checkpoint als criminele organisatie, nu Checkpoint, kort gezegd, de achterdeur organiseerde, op onaanvaardbare wijze voorbij gegaan aan de eigen rol van de overheid ten aanzien van Checkpoint (...). Daarmee is de vervolging op dit punt in strijd met het beginsel van een redelijke en billijke belangenafweging.' Het hof komt tot de slotconclusie dat geen redelijk handelend lid van het OM heeft kunnen oordelen dat met de vervolging voor het deel uitmaken van een criminele organisatie in het onderhavige geval enig door strafrechtelijke handhaving beschermd belang gediend kon zijn.

De Hoge Raad is echter van mening dat van de door het hof gestelde omstandigheid, helemaal niet is gebleken. Het enkele feit dat niet – zoals het OM aanvankelijk dacht – een van Checkpoint losstaande organisatie verantwoordelijk was voor de aanvoer van de handelsvoorraad, maar dat Checkpoint zelf de criminele organisatie vormde en het onderzoek zich 'nadien – als gevolg van gaandeweg gevormde inzichten van het OM – is gaan richten op de coffeeshop in zijn geheel', is geen steekhoudend argument op basis waarvan er sprake zou zijn van een 'aperte onevenredige' vervolgingsbeslissing die meebrengt dat een (verdere) vervolging onverenigbaar is met het verbod van willekeur.

De coffeeshop was volgens het OM dus zelf de criminele organisatie en de Hoge Raad is kennelijk van mening dat die gedachte bij een (aanzienlijke) overschrijding van de maximale handelsvoorraad en het hebben van een (aanzienlijk) netwerk van leveranciers toch niet zo'n

gekke gedachte is.

Met deze uitspraak van de Hoge Raad worden wel een paar zaken heel duidelijk.

Het is duidelijk dat zolang er geen verklaring is afgegeven door of vanwege het OM dat niet strafrechtelijk zal worden opgetreden als niet aan de AHOJG en inmiddels I-criteria wordt voldaan, het OM een coffeeshop kan vervolgen wegens overtreding van de gedoogvoorwaarden. Maar dat niet alleen. De coffeeshop is dan tevens een criminele organisatie in de zin artikel 11b OW. De eigenaar en het personeel zijn dan automatisch ook deelnemers aan deze criminele organisatie. Voor een succesvolle vervolging op basis van artikel 11b OW is immers slechts nodig dat er sprake is van een gestructureerd samenwerkingsverband (daaraan wordt voldaan; het betreft immers een winkel), een handelen dat strekt of rechtstreeks verband houdt met de verwezenlijking van het oogmerk van de organisatie met 'onvoorwaardelijk' opzet (de bedrijfsmatige verkoop van een verboden middel) en een van de specifiek genoemde misdrijven uit dit artikel (de bedrijfsmatige verkoop van een verboden middel). Dat een coffeeshop niet op economisch verantwoorde wijze kan worden gerund met een maximale handelsvoorraad van 500 gram lijkt me een feit van algemene bekendheid. Tot deze handelsvoorraad moeten immers ook, op basis van een uitspraak van de Hoge Raad van begin dit jaar, worden gerekend de exploitatievoorraden die elders dan in de coffeeshop liggen opgeslagen (HR 19 januari 2016, ECLI:NL:HR:2016:23).

Zelfs als maar één variant hasjiesj of marihuana in de coffeeshop wordt verkocht is men snel door de gehele handelsvoorraad heen.

Wat rest de rechter nu die vindt dat de overheid verantwoordelijk is voor het als paradoxaal aan te duiden feit dat de exploitatie van een coffeeshop die zich houdt aan de zogenoemde AHOJG(I)-criteria gedoogd wordt, maar dat de bevoorrading, het aanhouden van een – voor een behoorlijke bedrijfsvoering evident noodzakelijke – voorraad, het vervoer en de aankoop van middelen bij kwekers, tussenhandelaren of groothandelaren verboden zijn?

Deze rechter kan dan terugvallen op een andere al vaker toegepaste methode. Als kan worden vastgesteld dat wat de verdachte wordt verweten in feite neerkomt op het op economisch verantwoorde wijze exploiteren van een coffeeshop van enige omvang waarbij ook hoort het besteden en beleggen van het daarmee verdiende geld en het om zich heen verzamelen van een netwerk van leveranciers, dan kan met deze constatering worden volstaan. Dit zijn en blijven strafbare feiten en de verdachte is daarvoor ook strafbaar. Dit hoeft echter niet te leiden tot het opleggen van een straf of maatregel op grond van artikel 9a Sr. De schoonheidsprijs verdient dit alles misschien niet, maar zolang de wetgever weigert zijn verantwoordelijkheid te nemen, is dat wel de enige weg. Bovendien is ook dit signaal een heel

duidelijk signaal. Als rechters geen straf of maatregel opleggen omdat er sprake is van het op economisch verantwoorde wijze exploiteren van een winkel (in dit geval een coffeeshop), dan zal het OM deze zaken naar alle waarschijnlijkheid ook niet meer vervolgen. Probleem ook opgelost.

RECHTSPRAAK

Hetgeen in de aanvraag tot herziening wordt aangevoerd is van onvoldoende gewicht om te kunnen worden aangemerkt als een gegeven ex artikel 457 Sv.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt daartoe aangevoerd dat het hof de verklaringen van de aangeefster niet tot het bewijs van de bewezenverklaring van feit 3 zou hebben gebezigd, indien het bekend was geweest met de bij de aanvraag overgelegde rapporten van dr. E. Geraerts van 7 december 2014 en van dr. N. Draijer van 31 januari 2002 en de in die rapporten gepresenteerde constatering ten aanzien van de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aangeefster.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

De geschiedenis van de totstandkoming van de Wet van 18 juni 2012, *Stb.* 275 (Wet hervorming herziening ten voordele), waarbij onder meer artikel 457 Sv is gewijzigd, houdt omtrent de vraag of een deskundigeninzicht kan worden aangemerkt als een 'gegeven' in de zin van die bepaling onder meer het volgende in:

- de memorie van toelichting:

'In het wetsvoorstel [wordt] niet langer vastgehouden aan de eis dat er sprake dient te zijn van een nieuwe feitelijke omstandigheid. In de voorgestelde regeling kunnen ook andere gegevens, zoals nieuwe deskundigeninzichten, onder omstandigheden een novum opleveren. In verband daarmee wordt in het voorgestelde artikel 457 niet langer gesproken van «eenige omstandigheid die bij het onderzoek ter terechtzitting de rechter niet was gebleken», maar van

«een gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was». Een gegeven kan een nieuwe feitelijke omstandigheid betreffen, maar ook een gewijzigd deskundigeninzicht over al bekende feiten.' (*Kamerstukken II 2008/09, 32045, 3, p. 9*)

- de nota naar aanleiding van het verslag:

'In lijn met het Duitse recht en in lijn met de richtinggevende factoren die in de conclusie van de advocaat-generaal G. Knigge in de zaak Lucia de B. zijn geformuleerd, kan wat betreft de soort gevallen waarin een gewijzigd deskundigeninzicht een novum zou kunnen opleveren, worden gedacht aan het volgende: a) de desbetreffende, met de bewezenverklaring in rechtstreeks verband staande, kwestie was nog niet aan een deskundige voorgelegd, b) een nieuwe deskundige komt vanuit een ander vakgebied of op grond van andere onderzoeksmethoden tot nieuwe conclusies, c) een nieuwe deskundige komt op grond van dezelfde feiten tot andere inzichten omdat het eerdere deskundigenoordeel is gebaseerd op onjuiste feitelijke veronderstellingen of omdat er nieuwe ontwikkelingen zijn op het desbetreffende vakgebied, d) de deskundige komt terug op zijn eerdere oordeel omdat dit oordeel door het ontbreken van de juiste startinformatie op onjuiste premissen was gebaseerd.' (*Kamerstukken II 2009/10, 32045, 6, p. 3*)

- de memorie van antwoord aan de Eerste Kamer:

'Dit wetsvoorstel verruimt het novumbegrip in die zin dat het nieuwe gegeven niet van feitelijke aard hoeft te zijn. Ook een deskundigeninzicht kan een novum opleveren. Door handhaving van het begrip «ernstig vermoeden» biedt de wet een aanknopingspunt om alleen een novum aan te nemen wanneer een deskundigeninzicht een nieuw licht op de zaak werpt. Niet voldoende is een deskundigeninzicht dat niets meer omvat dan dat de deskundige het bewijs «anders weegt» dan de rechter heeft gedaan. Er zullen namelijk altijd strafzaken zijn waarin discussie blijft bestaan over de juistheid van een veroordeling, hoe uitvoerig de rechterlijke beslissing ook is gemotiveerd. Het enkele feit dat in die zaken discussie bestaat moet op zichzelf nog geen aanleiding geven tot herziening. Met zijn uitspraak neemt de rechter een definitieve beslissing in de zaak, waar partijen zich bij zullen moeten neerleggen. De samenleving heeft er belang bij dat aan strafprocessen door een definitieve beslissing van de rechter een einde komt. Het is dit belang dat aanleiding geeft herziening van een onherroepelijke beslissing van de rechter alleen mogelijk te maken wanneer het nieuwe gegeven van voldoende gewicht is om aan te nemen dat een andere uitspraak zou zijn gedaan. Ook is in dit verband het volgende van belang. Het nieuwe onderzoek van de zaak na gegrondverklaring van een herzieningsaanvraag wordt soms lange tijd nadat het feit is gepleegd, verricht. Een gedegen onderzoek van de zaak is in dergelijke gevallen vaak niet meer mogelijk. Ook dat is een factor die aanleiding geeft om de drempel voor herziening voldoende

hoog te laten zijn.’ (*Kamerstukken I 2011/12, 32045, C, p. 4*)

Op grond van de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis moet worden aangenomen dat een nieuw en/of gewijzigd deskundigeninzicht onder omstandigheden kan worden aangemerkt als een ‘gegeven’ in de zin van artikel 457 Sv en daardoor grond kan zijn voor herziening van een onherroepelijk geworden uitspraak. De enkele omstandigheid dat een deskundige het bewijs anders weegt dan de rechter heeft gedaan is echter niet voldoende om het voor herziening vereiste ‘ernstige vermoeden’ te wekken.

Bij de beoordeling door de Hoge Raad van de vraag of een in een aanvraag tot herziening als nieuw en/of gewijzigd gepresenteerd deskundigeninzicht van voldoende kwaliteit en gewicht is om te kunnen leiden tot herziening van de uitspraak, is tegen deze achtergrond het navolgende van belang.

Indien de aanvraag tot herziening zich beroept op een als nieuw en/of gewijzigd gepresenteerd deskundigeninzicht, dient die aanvraag of het daarbij overgelegde deskundigenrapport zodanige informatie te bevatten dat de inhoud van dit inzicht en de nieuwheid daarvan op waarde kunnen worden geschat.

In dat verband komt ook in herzieningszaken betekenis toe aan de voorschriften die op grond van het bij de Wet deskundige in strafzaken (*Stb. 2009, 33*) ingevoerde en op 1 januari 2010 in werking getreden artikel 51i e.v. Sv gelden in gewone strafzaken waarin een deskundige is benoemd. Artikel 51l Sv schrijft voor dat de deskundige een met redenen omkleed verslag uitbrengt. Uit dit verslag moet naar voren komen dat het is gebaseerd op wat de wetenschap en kennis van de deskundige hem leren omtrent datgene wat aan zijn oordeel is onderworpen. De deskundige geeft daarbij zo mogelijk aan welke methode hij heeft toegepast, in welke mate deze methode en de resultaten daarvan betrouwbaar kunnen worden geacht en welke bekwaamheid hij heeft bij de toepassing van de methode. Hoewel de Wet deskundige in strafzaken geen verandering heeft gebracht in de vrijheid van de verdachte om de resultaten van op diens eigen initiatief uitgevoerd onderzoek in het geding te brengen, kan het voor de waarde die wordt toegekend aan een deskundigenrapport wel van belang zijn of de desbetreffende deskundige in het Nederlands Register Gerechtelijke Deskundigen is ingeschreven en of het door de deskundige verrichte onderzoek en het door hem opgestelde rapport voldoet aan voornoemde voorschriften.

Daarnaast gaat het in herzieningszaken erom dat de aanvraag of het daarbij overgelegde deskundigenrapport de Hoge Raad in staat moet stellen te beoordelen of, en zo ja in hoeverre, sprake is van een deskundigeninzicht dat als nieuw en/of gewijzigd kan worden aangemerkt. Bij die beoordeling speelt ook een rol de vraag in hoeverre het deskundigeninzicht zich richt

op de enkele herbeoordeling van omstandigheden waarvan de uiteindelijke weging aan de strafrechter is overgelaten.

Met het oog op die beoordeling door de Hoge Raad brengt het voorgaande meer in het bijzonder mee dat de aanvraag of het daarbij overgelegde deskundigenrapport – zo mogelijk en voor zover toepasselijk en relevant in het voorliggende geval – informatie bevat over de volgende onderwerpen:

(i) met betrekking tot de kennis en ervaring van de deskundige op het aan de orde zijnde vakgebied:

- de door de deskundige gevolgde opleidingen, met vermelding van de specifieke vakgebieden waarin de deskundige is opgeleid;
- de functies waarin de deskundige werkervaring heeft opgedaan;
- een lijst van eventuele publicaties van de hand van de deskundige;
- de eventuele opname van de deskundige in het Nederlands Register Gerechtelijk Deskundigen, en/of andere registraties of referenties waaruit kan worden afgeleid dat de vakkennis of ervaring van de deskundige voldoet aan de voor het desbetreffende vakgebied geldende maatstaven;

(ii) met betrekking tot de weergave en de onderbouwing van het inzicht van de deskundige op het aan de orde zijnde vakgebied:

- de voorgelegde vraagstelling en de ter beschikking gestelde stukken en/of gegevens;
- de door de deskundige gehanteerde onderzoeksmethode en de betrouwbaarheid daarvan, alsmede een inschatting van de mate van zekerheid waarmee de deskundige zijn conclusies heeft getrokken en/of de aan de uitkomsten van zijn onderzoek verbonden foutmarge;
- de vraag in hoeverre het inzicht van de deskundige wordt ondersteund door dat van andere deskundigen;
- de bronnen waarop het inzicht van de deskundige berust, daaronder begrepen de gebruikte literatuur en de geconsulteerde personen;

(iii) met betrekking tot de onderbouwing van de 'nieuwheid' van het inzicht van de deskundige:

- de vraag in hoeverre het inzicht van de deskundige steunt op hetzij (a) ten tijde van het

onderzoek ter terechtzitting nog onbekende wetenschappelijke ontdekkingen of inzichten, hetzij (b) een beoordeling van ten tijde van het onderzoek ter terechtzitting nog onbekende feiten of omstandigheden, hetzij (c) een ander deskundig oordeel omtrent de weging en betekenis van ten tijde van het onderzoek ter terechtzitting reeds bestaande wetenschappelijke inzichten, toegepast op ten tijde van dat onderzoek ter terechtzitting reeds bekende feiten en omstandigheden;

- de vraag hoe het inzicht van de deskundige zich verhoudt tot eerdere inzichten van diezelfde en/of andere deskundigen zoals die uit het aan de uitspraak ten grondslag liggende dossier naar voren komen.

Bij arrest van de Hoge Raad van 6 oktober 2009, ECLI:NL:HR:2009:BJ9328, is een eerdere aanvraag tot herziening van het arrest van het hof afgewezen. Die aanvraag steunde op een eerder rapport van de deskundige dr. E. Geraerts, die zich bij haar oordeelsvorming had bediend van de stukken waarover ook het hof beschikte, en van de rapportage betreffende een diagnostisch onderzoek van de aangeefster dat na de strafzaak heeft plaatsgevonden. Voor zover de onderhavige aanvraag steunt op gronden die in dat arrest ongenoegzaam zijn geoordeeld, kan zij niet worden ontvangen.

Voor zover de aanvraag zich erop beroept dat uit het rapport van 7 december 2014 van dr. E. Geraerts en het rapport van 31 januari 2002 van dr. N. Draijer over het diagnostisch onderzoek van de aangeefster, een als nieuw aan te merken deskundigeninzicht naar voren komt, dient zij te worden afgewezen. Mede in het licht van hetgeen onder 4.3.2 e.v. is overwogen, is hetgeen in de aanvraag wordt aangevoerd van onvoldoende gewicht om te kunnen worden aangemerkt als een gegeven in de zin van artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. Met betrekking tot de inhoud van het rapport van dr. Geraerts geldt in dat verband het volgende. Waar in het rapport uit de stukken van het geding en de daaruit blijkende feiten en omstandigheden wordt afgeleid dat 'opmerkelijk' is dat de verklaringen van de aangeefster weinig details bevatten en dat 'niet [is] uit te sluiten' dat die verklaringen geïnspireerd zijn door andere bronnen, bevat het rapport geen gegeven in vorenbedoelde zin, nu ook het hof met de stukken van het geding en de daaruit blijkende feiten en omstandigheden bekend was. Voorts bevat het rapport van dr. Geraerts naar aanleiding van voornoemd diagnostisch onderzoek van dr. Draijer slechts de in algemene bewoordingen geformuleerde conclusie dat 'denkbaar [is] dat de aangeefster omwille van haar verhoogde dissociatieve neigingen eerder vatbaar is voor vervormingen in haar geheugen'.

De aanvraag is dus ongegrond en moet ingevolge artikel 470 Sv worden afgewezen.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:736

Zaaknummer: 15/02555

Rechters: A.J.A. van Dorst, B.C. de Savornin Lohman, J.W. IJzerman, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: G.G.J. Knoops

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Slagende klachten ten aanzien van niet-ontvankelijkheid in Checkpoint II.

De middelen richten zich tegen het oordeel van het hof dat het Openbaar Ministerie partieel niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging ter zake van het onder 1 tenlastegelegde, alsmede niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging ter zake van het onder 7 tenlastegelegde.

Bij de beoordeling van de middelen moet worden vooropgesteld dat in artikel 167 lid 1 Sv aan het Openbaar Ministerie de bevoegdheid is toegekend zelfstandig te beslissen of naar aanleiding van een ingesteld opsporingsonderzoek vervolging moet plaatsvinden. De beslissing van het Openbaar Ministerie om tot vervolging over te gaan leent zich slechts in zeer beperkte mate voor een inhoudelijke rechterlijke toetsing in die zin dat slechts in uitzonderlijke gevallen plaats is voor een niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging op de grond dat het instellen of voortzetten van die vervolging onverenigbaar is met beginselen van een goede procesorde (vgl. HR 6 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX4280, NJ 2013/109).

Zo'n uitzonderlijk geval doet zich voor wanneer de vervolging wordt ingesteld of voortgezet nadat door het Openbaar Ministerie gedane, of aan het Openbaar Ministerie toe te rekenen, uitlatingen (of daarmee gelijk te stellen gedragingen) bij de verdachte het gerechtvaardigde vertrouwen hebben gewekt dat hij niet (verder) zal worden vervolgd. Aan uitlatingen of gedragingen van functionarissen aan wie geen bevoegdheden in verband met de vervolgingsbeslissing zijn toegekend, kan zulk gerechtvaardigd vertrouwen dat (verdere) vervolging achterwege zal blijven evenwel in de regel niet worden ontleend (vgl. HR 8 mei 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW5002).

Een uitzonderlijk geval als zojuist bedoeld doet zich ook voor wanneer de vervolging wordt ingesteld of voortgezet terwijl geen redelijk handelend lid van het Openbaar Ministerie heeft kunnen oordelen dat met (voortzetting van) de vervolging enig door strafrechtelijke handhaving beschermd belang gediend kan zijn. In het geval van een zodanige, aperte onevenredigheid van de vervolgingsbeslissing is de (verdere) vervolging onverenigbaar met

het verbod van willekeur (dat in de strafrechtspraak in dit verband ook wel wordt omschreven als het beginsel van een redelijke en billijke belangenafweging). Aan het oordeel dat het Openbaar Ministerie om deze reden in de vervolging van een verdachte niet-ontvankelijk moet worden verklaard dienen zware motiveringseisen te worden gesteld (vgl. HR 2 juli 2013, ECLI:NL:HR:2013:7, NJ 2013/563).

Het eerste middel klaagt over het oordeel van het hof dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging ter zake van het onder 1 tenlastegelegde, voor zover dat ziet op het opzettelijk verkopen, afleveren en/of verstrekken van hennep en/of hasjiesj.

De niet-ontvankelijkverklaring door het hof van het Openbaar Ministerie in de vervolging ter zake van het onder 1 tenlastegelegde berust in de kern op het oordeel dat de verdachte en de medeverdachten 'het gerechtvaardigd vertrouwen mochten koesteren' dat de gedoogvoorwaarden, zoals opgenomen in de door de burgemeester op 15 november 2005 afgegeven gedoogverklaring, niet werden overtreden en dat het Openbaar Ministerie wat betreft het opzettelijk verkopen, afleveren en/of verstrekken van hennep en/of hasjiesj dan ook niet tot vervolging zou overgaan. Dit oordeel is niet begrijpelijk, reeds omdat het hof niet heeft vastgesteld dat dit vertrouwen is gewekt door uitlatingen of daarmee gelijk te stellen gedragingen van het Openbaar Ministerie, dan wel door uitlatingen of daarmee gelijk te stellen gedragingen die aan het Openbaar Ministerie moeten worden toegerekend. De door het hof genoemde omstandigheden dat de controles op de naleving van de gedoogvoorwaarden zich – op aangeven van de gemeente – beperkten tot de op de verkoopoppervlakte aanwezige handelsvoorraad en dat door de verdachte tevergeefs is getracht duidelijkheid te verkrijgen omtrent de toelaatbaarheid van het aanhouden van voorraad buiten de verkoopoppervlakte alsmede dat de gemeente en het Openbaar Ministerie ermee bekend waren dat een zeer aanzienlijk deel van de klanten vanuit het buitenland naar Terneuzen kwam, en dat het beleid van de gemeente Terneuzen erop gericht was deze stroom van klanten te reguleren, volstaan daartoe niet.

Het eerste middel slaagt derhalve.

Het tweede middel klaagt over het oordeel van het hof dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging ter zake van het onder 7 tenlastegelegde, omdat geen redelijk handelend lid van het Openbaar Ministerie heeft kunnen oordelen dat met (voortzetting van) de vervolging ter zake van deelneming aan een organisatie als bedoeld in artikel 11a (oud) Opiumwet in het onderhavige geval enig door strafrechtelijke handhaving beschermd belang gediend kon zijn.

De onder 2.2 weergegeven overwegingen van het hof kunnen het in het tweede middel bedoelde oordeel niet dragen, zulks op de navolgende gronden.

Voor zover het oordeel van het hof erop berust dat de verdachte de gedoogvoorwaarden mocht opvatten zoals zij heeft gedaan, zodat – nu schending van de aldus uitgelegde voorwaarden niet is vastgesteld – voor vervolging van de verdachte geen plaats is, is dat oordeel ontoereikend gemotiveerd, op de gronden zoals onder 3.4 vermeld.

Het in het tweede middel bedoelde oordeel is eveneens ontoereikend gemotiveerd voor zover het hof in zijn overwegingen de (mogelijke) gevolgen van de vervolging voor anderen dan de verdachte heeft betrokken, nu het immers gaat om de beoordeling van de vervolgingsbeslissing die jegens de verdachte is genomen.

Het oordeel van het hof berust daarnaast op de omstandigheid dat in de loop van het onderzoek niet is gebleken – anders dan door het Openbaar Ministerie aanvankelijk werd vermoed – dat een van Checkpoint losstaande organisatie verantwoordelijk was voor de aanvoer van de handelsvoorraad. Die omstandigheid brengt echter niet mee, mede gelet op de vaststelling van het hof dat ‘als gevolg van gaandeweg gevormde inzichten van het OM’ het onderzoek zich nadien is gaan richten op ‘de coffeeshop in zijn geheel’, dat sprake is van aperte onevenredigheid van de hier aan de orde zijnde vervolgingsbeslissing die meebrengt dat een (verdere) vervolging onverenigbaar is met het verbod van willekeur.

Ook het tweede middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt het bestreden arrest maar uitsluitend voor zover daarbij het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk is verklaard in de vervolging ten aanzien van het onder 1 en 7 tenlastegelegde alsmede de strafoplegging, verwijst de zaak naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:742

Zaaknummer: 14/05256

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

RECHTSPRAAK

De rechtbank heeft ten aanzien van het beslag een onjuiste maatstaf aangelegd, zodat het middel slaagt.

Het middel klaagt dat de beschikking van de rechtbank, waarbij het klaagschrift van de klager ongegrond is verklaard, ontoereikend is gemotiveerd aangezien de rechtbank een onjuiste maatstaf heeft toegepast.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Noord-Nederland, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:749

Zaaknummer: 15/03538

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: R.P. Snorn

Wetsartikelen: 94 Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep wordt nietig verklaard, nu de pleitnota ontbreekt.

Het middel behelst de klacht dat het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep van 9 september 2014 en de naar aanleiding daarvan gedane uitspraak nietig zijn, aangezien de door de raadsman bij die gelegenheid aan het hof overgelegde pleitnota zich niet bij de stukken van het geding bevindt.

Blijkens het proces-verbaal van voormelde terechtzitting heeft de raadsman van de verdachte het woord tot verdediging gevoerd. Het proces-verbaal houdt – voor zover voor de beoordeling van het middel van belang – het volgende in:

‘De raadsman voert het woord tot verdediging. Hij verklaart daartoe overeenkomstig de inhoud van de door hem overgelegde pleitnota, die aan dit proces-verbaal is gehecht en waarvan de inhoud als hier herhaald en ingelast dient te worden beschouwd.’

De in genoemd proces-verbaal vermelde pleitnota ontbreekt bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken. Naar aanleiding van een door de raadsman op de voet van artikel IV lid 3 van het Procesreglement Strafkamer Hoge Raad gedaan verzoek is bij het hof nadere informatie ingewonnen. Op grond van die informatie moet worden aangenomen dat die pleitnota niet meer beschikbaar zal komen.

Nu bedoelde pleitnota ontbreekt, valt niet na te gaan of ter terechtzitting meer verweren zijn gevoerd dan wel of aldaar meer uitdrukkelijk onderbouwde standpunten naar voren zijn gebracht dan de in de bestreden uitspraak genoemde. Dit verzuim strijdt zozeer met een behoorlijke procesorde dat het, nu het onherstelbaar is, nietigheid van het onderzoek en de naar aanleiding daarvan gedane uitspraak meebrengt.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:737

Zaaknummer: 14/04947

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: prof. mr. J.S. Nan

RECHTSPRAAK

Uitleg begrippen ‘bevorderen’ en ‘voorhanden hebben’ als bedoeld in artikel 10a Opiumwet.

Het middel klaagt onder meer dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, heeft bewezenverklaard dat te dezen sprake is van het ‘bevorderen’ van het plegen van een delict als bedoeld in artikel 10 lid 4 of 5 Opiumwet en van het voorhanden hebben van voorwerpen die ‘bestemd waren tot het plegen van het feit’.

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte materialen voorhanden heeft gehad die zijn vrijgekomen bij de bereiding van synthetische drugs met de bedoeling zich van dat drugsafval te ontdoen en heeft de verdachte op die grond schuldig geacht aan het bevorderen van het plegen van een feit als bedoeld in artikel 10 lid 4 of 5 Opiumwet. In de kern stelt het middel de vraag aan de orde of ook van bevorderen in de zin van artikel 10a Opiumwet kan worden gesproken nadat het te bevorderen feit – in dit geval de productie van synthetische drugs – reeds was voltooid, dan wel of in het geval dit productieproces nog gaande was de verdachte wist of ernstige reden had om te vermoeden dat het materiaal voor (de voortgang van) dat productieproces bestemd was.

In eerdere rechtspraak heeft de Hoge Raad met een beroep op de wetsgeschiedenis geoordeeld dat voor toepasselijkheid van artikel 10a Opiumwet niet is vereist dat ‘het feit waarop de handelingen zijn gericht, niet is gerealiseerd en er evenmin sprake is van een strafbare poging tot dat feit’ omdat moet worden aangenomen dat ook strafbaarheid aanwezig is, indien op een voorbereidingsdelict als bedoeld in artikel 10a lid 1 onder 2° of 3° Opiumwet het misdrijf als bedoeld in artikel 10 lid 4 of 5 Opiumwet is gevolgd (vgl. HR 29 april 1997, ECLI:NL:HR:1997:ZDo697, NJ 1997/665). Ook ‘handelingen die plaatsvinden in de uitvoerings- en voltooiingsfase van het delict’, kunnen onder het bereik van artikel 10a Opiumwet vallen (vgl. HR 23 oktober 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX6767, NJ 2012/617). Overigens ‘is niet vereist dat van de handelingen reeds bekend is ter voorbereiding of bevordering van welk concreet misdrijf (als bedoeld in – thans – het vierde of vijfde lid van art. 10) deze dienen’ (vgl. HR 13 maart 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB0494, NJ 2001/338).

Bij het karakter van artikel 10a Opiumwet als – kort gezegd – zelfstandig voorbereidings- of

bevorderingsdelict past echter niet om daaronder ook handelingen te rubriceren die zijn verricht na afloop van het voltooien van het voor te bereiden of te bevorderen delict. Dat wordt, voor de in het onderhavige geval in het geding zijnde handelingen, ook geïllustreerd door het bestanddeel: (waarvan hij weet of ernstige reden heeft om te vermoeden) dat die voorwerpen 'bestemd zijn tot het plegen van dat feit'. Nu bevordering bovendien verband kan houden met deelneming, in het bijzonder met medeplichtigheid, kan ook worden gewezen op de algemene regel dat – kort gezegd – deelneming aan een strafbaar feit na de voltooiing van dat strafbare feit niet strafbaar is, tenzij daarin – anders dan bij artikel 10a Opiumwet het geval is – door een bijzondere delictsomschrijving is voorzien (zoals door bijvoorbeeld artikel 189 Sr). Daarbij verdient nog wel opmerking dat bij een handeling na afloop van een strafbaar feit op basis van een eerder gemaakte afspraak onder omstandigheden ook kan worden gesproken over bijvoorbeeld hulp vanaf het tijdstip van die afspraak (vgl. ten aanzien van medeplichtigheid HR 15 december 1987, ECLI:NL:HR:1987:AD0099, NJ 1988/835).

Met zijn overwegingen heeft het hof onvoldoende inzicht gegeven in zijn gedachtegang.

Voor zover het hof met de woorden 'Degene die dergelijke materialen of voorwerpen, die kennelijk gebruikt zijn bij de productie van verdovende middelen, voorhanden heeft, (...)' tot uitdrukking heeft gebracht dat ook van strafbare bevorderingshandelingen sprake is nadat de productie van de verdovende middelen reeds was voltooid, getuigt zijn oordeel gelet op het vorenstaande van een onjuiste rechtsopvatting.

Voor zover het hof niet van een reeds voltooid delict is uitgegaan en in zoverre het voorgaande dus niet heeft miskend, heeft het zijn oordeel ontoereikend gemotiveerd, nu uit de gehanteerde bewijsvoering niet kan volgen dat de verdachte ten tijde van het voorhanden hebben van die materialen ernstige reden had te vermoeden dat die 'bestemd' waren voor (de voortgang van) het productieproces van de synthetische drugs.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:743

Zaaknummer: 14/03354

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman, J. de Hullu, Y. Buruma en E.S.G.N.A.I. van de

Griend

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 10a Opiumwet

RECHTSPRAAK

De omstandigheid dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 EVRM in hoger beroep kan zijn overschreden, staat er niet aan in de weg dat het hof de verdachte niet-ontvankelijk heeft verklaard op de voet van artikel 416 lid 2 Sv.

Het middel klaagt dat het hof de verdachte ten onrechte, althans onbegrijpelijk gemotiveerd, op de voet van artikel 416 lid 2 Sv niet-ontvankelijk heeft verklaard in het hoger beroep. Daartoe is aangevoerd dat uit de stukken het ernstig en rechtstreeks vermoeden rijst dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 EVRM in hoger beroep is overschreden en het hof ambtshalve daarnaar een onderzoek had moeten instellen, en daarvan in zijn motivering moeten blijk geven, teneinde te beoordelen of dat tot enige compensatie in de vorm van strafvermindering moet leiden.

Het hof heeft bij verstek arrest gewezen en de verdachte niet-ontvankelijk verklaard in het hoger beroep. De bestreden uitspraak houdt het volgende in:

‘Het hof ziet in deze zaak aanleiding toepassing te geven aan het bepaalde in artikel 416, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering, nu de verdachte geen schriftelijke of mondelinge bezwaren heeft opgegeven tegen het hierboven genoemde vonnis en het hof ook zelf geen redenen ziet die een inhoudelijke behandeling van de zaak noodzakelijk maken. Het hof zal de verdachte daarom niet-ontvankelijk verklaren in het door hem ingestelde hoger beroep.’

Zoals het middel terecht tot uitgangspunt heeft genomen, is de beslissing als bedoeld in artikel 416 lid 2 Sv in hoge mate afhankelijk van de aan de feitenrechter voorbehouden weging en waardering van de omstandigheden van het geval, hetgeen meebrengt dat diens oordeel daaromtrent in cassatie slechts in beperkte mate kan worden getoetst (vgl. HR 2 februari 2010, ECLI:NL:HR:2010:BK0910, NJ 2010/88). De beslissing van het hof dat de verdachte niet-ontvankelijk is in zijn hoger beroep op de in de overweging genoemde gronden, is ook zonder nadere motivering niet onbegrijpelijk. Anders dan het middel betoogt, staat de omstandigheid dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 EVRM in hoger beroep kan zijn overschreden, niet eraan in de weg dat het hof toepassing geeft aan artikel 416 lid 2 Sv.

Het middel faalt derhalve.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:738

Zaaknummer: 15/03310

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en V. van den Brink

Advocaten: B.P. de Boer

Wetsartikelen: 6 EVRM en 416 Sv

RECHTSPRAAK

Slagende klachten ten aanzien van niet-ontvankelijkheid in Checkpoint II.

De middelen richten zich tegen het oordeel van het hof dat het Openbaar Ministerie partieel niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging ter zake van het onder 1 tenlastegelegde, alsmede niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging ter zake van het onder 7 tenlastegelegde.

Bij de beoordeling van de middelen moet worden vooropgesteld dat in artikel 167 lid 1 Sv aan het Openbaar Ministerie de bevoegdheid is toegekend zelfstandig te beslissen of naar aanleiding van een ingesteld opsporingsonderzoek vervolging moet plaatsvinden. De beslissing van het Openbaar Ministerie om tot vervolging over te gaan leent zich slechts in zeer beperkte mate voor een inhoudelijke rechterlijke toetsing in die zin dat slechts in uitzonderlijke gevallen plaats is voor een niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging op de grond dat het instellen of voortzetten van die vervolging onverenigbaar is met beginselen van een goede procesorde (vgl. HR 6 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX4280, NJ 2013/109).

Zo'n uitzonderlijk geval doet zich voor wanneer de vervolging wordt ingesteld of voortgezet nadat door het Openbaar Ministerie gedane, of aan het Openbaar Ministerie toe te rekenen, uitlatingen (of daarmee gelijk te stellen gedragingen) bij de verdachte het gerechtvaardigde vertrouwen hebben gewekt dat hij niet (verder) zal worden vervolgd. Aan uitlatingen of gedragingen van functionarissen aan wie geen bevoegdheden in verband met de vervolgingsbeslissing zijn toegekend, kan zulk gerechtvaardigd vertrouwen dat (verdere) vervolging achterwege zal blijven evenwel in de regel niet worden ontleend (vgl. HR 8 mei 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW5002).

Een uitzonderlijk geval als zojuist bedoeld doet zich ook voor wanneer de vervolging wordt ingesteld of voortgezet terwijl geen redelijk handelend lid van het Openbaar Ministerie heeft kunnen oordelen dat met (voortzetting van) de vervolging enig door strafrechtelijke handhaving beschermd belang gediend kan zijn. In het geval van een zodanige, aperte onevenredigheid van de vervolgingsbeslissing is de (verdere) vervolging onverenigbaar met

het verbod van willekeur (dat in de strafrechtspraak in dit verband ook wel wordt omschreven als het beginsel van een redelijke en billijke belangenafweging). Aan het oordeel dat het Openbaar Ministerie om deze reden in de vervolging van een verdachte niet-ontvankelijk moet worden verklaard dienen zware motiveringseisen te worden gesteld (vgl. HR 2 juli 2013, ECLI:NL:HR:2013:7, NJ 2013/563).

Het eerste middel klaagt over het oordeel van het hof dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging ter zake van het onder 1 tenlastegelegde, voor zover dat ziet op het opzettelijk verkopen, afleveren en/of verstrekken van hennep en/of hasjiesj.

De niet-ontvankelijkverklaring door het hof van het Openbaar Ministerie in de vervolging ter zake van het onder 1 tenlastegelegde berust in de kern op het oordeel dat de verdachte en de medeverdachten 'het gerechtvaardigd vertrouwen mochten koesteren' dat de gedoogvoorwaarden, zoals opgenomen in de door de burgemeester op 15 november 2005 afgegeven gedoogverklaring, niet werden overtreden en dat het Openbaar Ministerie wat betreft het opzettelijk verkopen, afleveren en/of verstrekken van hennep en/of hasjiesj dan ook niet tot vervolging zou overgaan. Dit oordeel is niet begrijpelijk, reeds omdat het hof niet heeft vastgesteld dat dit vertrouwen is gewekt door uitlatingen of daarmee gelijk te stellen gedragingen van het Openbaar Ministerie, dan wel door uitlatingen of daarmee gelijk te stellen gedragingen die aan het Openbaar Ministerie moeten worden toegerekend. De door het hof genoemde omstandigheden dat de controles op de naleving van de gedoogvoorwaarden zich – op aangeven van de gemeente – beperkten tot de op de verkoopoppervlakte aanwezige handelsvoorraad en dat door de verdachte tevergeefs is getracht duidelijkheid te verkrijgen omtrent de toelaatbaarheid van het aanhouden van voorraad buiten de verkoopoppervlakte alsmede dat de gemeente en het Openbaar Ministerie ermee bekend waren dat een zeer aanzienlijk deel van de klanten vanuit het buitenland naar Terneuzen kwam, en dat het beleid van de gemeente Terneuzen erop gericht was deze stroom van klanten te reguleren, volstaan daartoe niet.

Het eerste middel slaagt derhalve.

Het tweede middel klaagt over het oordeel van het hof dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging ter zake van het onder 7 tenlastegelegde, omdat geen redelijk handelend lid van het Openbaar Ministerie heeft kunnen oordelen dat met (voortzetting van) de vervolging ter zake van deelneming aan een organisatie als bedoeld in artikel 11a (oud) Opiumwet in het onderhavige geval enig door strafrechtelijke handhaving beschermd belang gediend kon zijn.

De onder 2.2 weergegeven overwegingen van het hof kunnen het in het tweede middel bedoelde oordeel niet dragen, zulks op de navolgende gronden.

Voor zover het oordeel van het hof erop berust dat de verdachte de gedoogvoorwaarden mocht opvatten zoals zij heeft gedaan, zodat – nu schending van de aldus uitgelegde voorwaarden niet is vastgesteld – voor vervolging van de verdachte geen plaats is, is dat oordeel ontoereikend gemotiveerd, op de gronden zoals onder 3.4 vermeld.

Het in het tweede middel bedoelde oordeel is eveneens ontoereikend gemotiveerd voor zover het hof in zijn overwegingen de (mogelijke) gevolgen van de vervolging voor anderen dan de verdachte heeft betrokken, nu het immers gaat om de beoordeling van de vervolgingsbeslissing die jegens de verdachte is genomen.

Het oordeel van het hof berust daarnaast op de omstandigheid dat in de loop van het onderzoek niet is gebleken – anders dan door het Openbaar Ministerie aanvankelijk werd vermoed – dat een van Checkpoint losstaande organisatie verantwoordelijk was voor de aanvoer van de handelsvoorraad. Die omstandigheid brengt echter niet mee, mede gelet op de vaststelling van het hof dat ‘als gevolg van gaandeweg gevormde inzichten van het OM’ het onderzoek zich nadien is gaan richten op ‘de coffeeshop in zijn geheel’, dat sprake is van aperte onevenredigheid van de hier aan de orde zijnde vervolgingsbeslissing die meebrengt dat een (verdere) vervolging onverenigbaar is met het verbod van willekeur.

Ook het tweede middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt het bestreden arrest maar uitsluitend voor zover daarbij het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk is verklaard in de vervolging ten aanzien van het onder 1 en 7 tenlastegelegde alsmede de strafoplegging, verwijst de zaak naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:740

Zaaknummer: 14/05252

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

RECHTSPRAAK

De rechtbank heeft ten aanzien van het beslag een onjuiste maatstaf aangelegd, zodat het middel slaagt.

Het middel klaagt dat de beschikking van de rechtbank, waarbij het klaagschrift van de klager ongegrond is verklaard, ontoereikend is gemotiveerd aangezien de rechtbank een onjuiste maatstaf heeft toegepast.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Noord-Nederland, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:748

Zaaknummer: 15/03537

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: R.P. Snorn

Wetsartikelen: 94 Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Hetgeen in de aanvraag tot herziening wordt aangevoerd is van onvoldoende gewicht om te kunnen worden aangemerkt als een gegeven ex artikel 457 Sv. De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt daartoe aangevoerd dat het hof de verklaringen van de aangeefster niet tot het bewijs van de bewezenverklaring van feit 3 zou hebben gebezigd, indien het bekend was geweest met de bij de aanvraag overgelegde rapporten van dr. E. Geraerts van 7 december 2014 en van dr. N. Draijer van 31 januari 2002 en de in die rapporten gepresenteerde constatering ten aanzien van de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aangeefster.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

De geschiedenis van de totstandkoming van de Wet van 18 juni 2012, *Stb.* 275 (Wet hervorming herziening ten voordele), waarbij onder meer artikel 457 Sv is gewijzigd, houdt omtrent de vraag of een deskundigeninzicht kan worden aangemerkt als een ‘gegeven’ in de zin van die bepaling onder meer het volgende in:

- de memorie van toelichting:

‘In het wetsvoorstel [wordt] niet langer vastgehouden aan de eis dat er sprake dient te zijn van een nieuwe feitelijke omstandigheid. In de voorgestelde regeling kunnen ook andere gegevens, zoals nieuwe deskundigeninzichten, onder omstandigheden een novum opleveren. In verband daarmee wordt in het voorgestelde artikel 457 niet langer gesproken van «eenige

omstandigheid die bij het onderzoek ter terechtzitting de rechter niet was gebleken», maar van «een gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was». Een gegeven kan een nieuwe feitelijke omstandigheid betreffen, maar ook een gewijzigd deskundigeninzicht over al bekende feiten.' (*Kamerstukken II 2008/09, 32045, 3, p. 9*)

- de nota naar aanleiding van het verslag:

'In lijn met het Duitse recht en in lijn met de richtinggevende factoren die in de conclusie van de advocaat-generaal G. Knigge in de zaak Lucia de B. zijn geformuleerd, kan wat betreft de soort gevallen waarin een gewijzigd deskundigeninzicht een novum zou kunnen opleveren, worden gedacht aan het volgende: a) de desbetreffende, met de bewezenverklaring in rechtstreeks verband staande, kwestie was nog niet aan een deskundige voorgelegd, b) een nieuwe deskundige komt vanuit een ander vakgebied of op grond van andere onderzoeksmethoden tot nieuwe conclusies, c) een nieuwe deskundige komt op grond van dezelfde feiten tot andere inzichten omdat het eerdere deskundigenoordeel is gebaseerd op onjuiste feitelijke veronderstellingen of omdat er nieuwe ontwikkelingen zijn op het desbetreffende vakgebied, d) de deskundige komt terug op zijn eerdere oordeel omdat dit oordeel door het ontbreken van de juiste startinformatie op onjuiste premissen was gebaseerd.' (*Kamerstukken II 2009/10, 32045, 6, p. 3*)

- de memorie van antwoord aan de Eerste Kamer:

'Dit wetsvoorstel verruimt het novumbegrip in die zin dat het nieuwe gegeven niet van feitelijke aard hoeft te zijn. Ook een deskundigeninzicht kan een novum opleveren. Door handhaving van het begrip «ernstig vermoeden» biedt de wet een aanknopingspunt om alleen een novum aan te nemen wanneer een deskundigeninzicht een nieuw licht op de zaak werpt. Niet voldoende is een deskundigeninzicht dat niets meer omvat dan dat de deskundige het bewijs «anders weegt» dan de rechter heeft gedaan. Er zullen namelijk altijd strafzaken zijn waarin discussie blijft bestaan over de juistheid van een veroordeling, hoe uitvoerig de rechterlijke beslissing ook is gemotiveerd. Het enkele feit dat in die zaken discussie bestaat moet op zichzelf nog geen aanleiding geven tot herziening. Met zijn uitspraak neemt de rechter een definitieve beslissing in de zaak, waar partijen zich bij zullen moeten neerleggen. De samenleving heeft er belang bij dat aan strafprocessen door een definitieve beslissing van de rechter een einde komt. Het is dit belang dat aanleiding geeft herziening van een onherroepelijke beslissing van de rechter alleen mogelijk te maken wanneer het nieuwe gegeven van voldoende gewicht is om aan te nemen dat een andere uitspraak zou zijn gedaan. Ook is in dit verband het volgende van belang. Het nieuwe onderzoek van de zaak na gegrondverklaring van een herzieningsaanvraag wordt soms lange tijd nadat het feit is gepleegd, verricht. Een gedegen onderzoek van de zaak is in dergelijke gevallen vaak niet meer

mogelijk. Ook dat is een factor die aanleiding geeft om de drempel voor herziening voldoende hoog te laten zijn.' (*Kamerstukken I 2011/12, 32045, C, p. 4*)

Op grond van de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis moet worden aangenomen dat een nieuw en/of gewijzigd deskundigeninzicht onder omstandigheden kan worden aangemerkt als een 'gegeven' in de zin van artikel 457 Sv en daardoor grond kan zijn voor herziening van een onherroepelijk geworden uitspraak. De enkele omstandigheid dat een deskundige het bewijs anders weegt dan de rechter heeft gedaan is echter niet voldoende om het voor herziening vereiste 'ernstige vermoeden' te wekken.

Bij de beoordeling door de Hoge Raad van de vraag of een in een aanvraag tot herziening als nieuw en/of gewijzigd gepresenteerd deskundigeninzicht van voldoende kwaliteit en gewicht is om te kunnen leiden tot herziening van de uitspraak, is tegen deze achtergrond het navolgende van belang.

Indien de aanvraag tot herziening zich beroept op een als nieuw en/of gewijzigd gepresenteerd deskundigeninzicht, dient die aanvraag of het daarbij overgelegde deskundigenrapport zodanige informatie te bevatten dat de inhoud van dit inzicht en de nieuwheid daarvan op waarde kunnen worden geschat.

In dat verband komt ook in herzieningszaken betekenis toe aan de voorschriften die op grond van het bij de Wet deskundige in strafzaken (*Stb. 2009, 33*) ingevoerde en op 1 januari 2010 in werking getreden artikel 51i e.v. Sv gelden in gewone strafzaken waarin een deskundige is benoemd. Artikel 51l Sv schrijft voor dat de deskundige een met redenen omkleed verslag uitbrengt. Uit dit verslag moet naar voren komen dat het is gebaseerd op wat de wetenschap en kennis van de deskundige hem leren omtrent datgene wat aan zijn oordeel is onderworpen. De deskundige geeft daarbij zo mogelijk aan welke methode hij heeft toegepast, in welke mate deze methode en de resultaten daarvan betrouwbaar kunnen worden geacht en welke bekwaamheid hij heeft bij de toepassing van de methode. Hoewel de Wet deskundige in strafzaken geen verandering heeft gebracht in de vrijheid van de verdachte om de resultaten van op diens eigen initiatief uitgevoerd onderzoek in het geding te brengen, kan het voor de waarde die wordt toegekend aan een deskundigenrapport wel van belang zijn of de desbetreffende deskundige in het Nederlands Register Gerechtelijke Deskundigen is ingeschreven en of het door de deskundige verrichte onderzoek en het door hem opgestelde rapport voldoet aan voornoemde voorschriften.

Daarnaast gaat het in herzieningszaken erom dat de aanvraag of het daarbij overgelegde deskundigenrapport de Hoge Raad in staat moet stellen te beoordelen of, en zo ja in hoeverre, sprake is van een deskundigeninzicht dat als nieuw en/of gewijzigd kan worden aangemerkt.

Bij die beoordeling speelt ook een rol de vraag in hoeverre het deskundigeninzicht zich richt op de enkele herbeoordeling van omstandigheden waarvan de uiteindelijke weging aan de strafrechter is overgelaten.

Met het oog op die beoordeling door de Hoge Raad brengt het voorgaande meer in het bijzonder mee dat de aanvraag of het daarbij overgelegde deskundigenrapport – zo mogelijk en voor zover toepasselijk en relevant in het voorliggende geval – informatie bevat over de volgende onderwerpen:

(i) met betrekking tot de kennis en ervaring van de deskundige op het aan de orde zijnde vakgebied:

- de door de deskundige gevolgde opleidingen, met vermelding van de specifieke vakgebieden waarin de deskundige is opgeleid;
- de functies waarin de deskundige werkervaring heeft opgedaan;
- een lijst van eventuele publicaties van de hand van de deskundige;
- de eventuele opname van de deskundige in het Nederlands Register Gerechtelijk Deskundigen, en/of andere registraties of referenties waaruit kan worden afgeleid dat de vakkennis of ervaring van de deskundige voldoet aan de voor het desbetreffende vakgebied geldende maatstaven;

(ii) met betrekking tot de weergave en de onderbouwing van het inzicht van de deskundige op het aan de orde zijnde vakgebied:

- de voorgelegde vraagstelling en de ter beschikking gestelde stukken en/of gegevens;
- de door de deskundige gehanteerde onderzoeksmethode en de betrouwbaarheid daarvan, alsmede een inschatting van de mate van zekerheid waarmee de deskundige zijn conclusies heeft getrokken en/of de aan de uitkomsten van zijn onderzoek verbonden foutmarge;
- de vraag in hoeverre het inzicht van de deskundige wordt ondersteund door dat van andere deskundigen;
- de bronnen waarop het inzicht van de deskundige berust, daaronder begrepen de gebruikte literatuur en de geconsulteerde personen;

(iii) met betrekking tot de onderbouwing van de 'nieuwheid' van het inzicht van de deskundige:

- de vraag in hoeverre het inzicht van de deskundige steunt op hetzij (a) ten tijde van het onderzoek ter terechtzitting nog onbekende wetenschappelijke ontdekkingen of inzichten, hetzij (b) een beoordeling van ten tijde van het onderzoek ter terechtzitting nog onbekende feiten of omstandigheden, hetzij (c) een ander deskundig oordeel omtrent de weging en betekenis van ten tijde van het onderzoek ter terechtzitting reeds bestaande wetenschappelijke inzichten, toegepast op ten tijde van dat onderzoek ter terechtzitting reeds bekende feiten en omstandigheden;

- de vraag hoe het inzicht van de deskundige zich verhoudt tot eerdere inzichten van diezelfde en/of andere deskundigen zoals die uit het aan de uitspraak ten grondslag liggende dossier naar voren komen.

Bij arrest van de Hoge Raad van 6 oktober 2009, ECLI:NL:HR:2009:BJ9328, is een eerdere aanvraag tot herziening van het arrest van het hof afgewezen. Die aanvraag steunde op een eerder rapport van de deskundige dr. E. Geraerts, die zich bij haar oordeelsvorming had bediend van de stukken waarover ook het hof beschikte, en van de rapportage betreffende een diagnostisch onderzoek van de aangeefster dat na de strafzaak heeft plaatsgevonden. Voor zover de onderhavige aanvraag steunt op gronden die in dat arrest ongenoegzaam zijn geoordeeld, kan zij niet worden ontvangen.

Voor zover de aanvraag zich erop beroept dat uit het rapport van 7 december 2014 van dr. E. Geraerts en het rapport van 31 januari 2002 van dr. N. Draijer over het diagnostisch onderzoek van de aangeefster, een als nieuw aan te merken deskundigeninzicht naar voren komt, dient zij te worden afgewezen. Mede in het licht van hetgeen onder 4.3.2 e.v. is overwogen, is hetgeen in de aanvraag wordt aangevoerd van onvoldoende gewicht om te kunnen worden aangemerkt als een gegeven in de zin van artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. Met betrekking tot de inhoud van het rapport van dr. Geraerts geldt in dat verband het volgende. Waar in het rapport uit de stukken van het geding en de daaruit blijkende feiten en omstandigheden wordt afgeleid dat ‘opmerkelijk’ is dat de verklaringen van de aangeefster weinig details bevatten en dat ‘niet [is] uit te sluiten’ dat die verklaringen geïnspireerd zijn door andere bronnen, bevat het rapport geen gegeven in vorenbedoelde zin, nu ook het hof met de stukken van het geding en de daaruit blijkende feiten en omstandigheden bekend was. Voorts bevat het rapport van dr. Geraerts naar aanleiding van voornoemd diagnostisch onderzoek van dr. Draijer slechts de in algemene bewoordingen geformuleerde conclusie dat ‘denkbaar [is] dat de aangeefster omwille van haar verhoogde dissociatieve neigingen eerder vatbaar is voor vervormingen in haar geheugen’.

De aanvraag is dus ongegrond en moet ingevolge artikel 470 Sv worden afgewezen.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:736

Zaaknummer: 15/02555

Rechters: A.J.A. van Dorst, B.C. de Savornin Lohman, J.W. IJzerman, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: G.G.J. Knoops

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht dat de rechtbank bij de beoordeling van het klaagschrift een onjuiste maatstaf heeft toegepast dan wel haar oordeel ontoereikend heeft gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de rechtbank bij de beoordeling van het klaagschrift een onjuiste maatstaf heeft toegepast dan wel haar oordeel ontoereikend heeft gemotiveerd.

De rechtbank heeft kennelijk tot uitgangspunt genomen, hetgeen in cassatie niet is bestreden, dat het hier gaat om een beslag, gelegd op de voet van het bepaalde in artikel 94 Sv. Bij de beoordeling van een klaagschrift van de beslagene gericht tegen een op de voet van artikel 94 Sv gelegd beslag dient de rechter a. te beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert, en zo neen, b. de teruggave van het in beslag genomen voorwerp te gelasten aan de beslagene, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd. Het belang van strafvordering verzet zich tegen teruggave indien het veiligstellen van de belangen waarvoor artikel 94 Sv de inbeslagneming toelaat, het voortduren van het beslag nodig maakt. Dat is bijvoorbeeld het geval wanneer het in beslag genomen voorwerp kan dienen om de waarheid aan de dag te brengen – ook in een zaak betreffende een ander dan de klager – of om wederrechtelijk verkregen voordeel aan te tonen. Voorts verzet het door artikel 94 Sv beschermde belang van strafvordering zich tegen teruggave indien niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer van het voorwerp zal bevelen, al dan niet naar aanleiding van een afzonderlijke vordering daartoe als bedoeld in artikel 36b lid 1 onder 4° Sr in verbinding met artikel 552f Sv (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, NJ 2010/654).

De overwegingen van de rechtbank houden niet kenbaar in dat zij deze maatstaven heeft aangelegd bij de beoordeling van het klaagschrift, terwijl, indien zij deze maatstaven wel voor ogen heeft gehad, haar oordeel ontoereikend is gemotiveerd doordat zij geen aandacht heeft besteed aan hetgeen door de officier van justitie is aangevoerd.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Oost-Brabant, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:747

Zaaknummer: 15/04260

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 94 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klachten over de berekening van het wederrechtelijk verkregen voordeel.

Het middel klaagt onder meer dat het hof zijn oordeel dat bij de berekening van het wederrechtelijk verkregen voordeel de ‘opbrengst verkoop’ fl. 4.600 per kilogram hasjiesj bedraagt, ontoereikend heeft gemotiveerd.

Het hof heeft vastgesteld dat de transactie die het heeft aangeduid als ‘Aflevering te Hoorn, periode oktober 1997’ betrekking had op een partij hasjiesj van 7,4 kilogram en dat de ‘opbrengst verkoop’ daarvan 100.000 Franse francs bedroeg, zijnde fl. 33.580. In het licht van de in de aanvulling onder 5 weergegeven verklaring van [betrokkene 1] is die vaststelling niet onbegrijpelijk. Kennelijk heeft het hof geoordeeld dat de daaruit af te leiden ‘opbrengst verkoop’ per kilogram – afgerond op fl. 4.600 – ook kan worden gehanteerd bij de berekening van het wederrechtelijk voordeel dat de verdachte met de transporten ‘periode najaar 1997’ en ‘15 mei 1998’ behaalde. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt in zoverre.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de rente, opgebouwd over een in beslag genomen geldbedrag van € 4.821,41, is aan te merken als wederrechtelijk verkregen voordeel.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 22 kan het middel niet tot cassatie leiden.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof met betrekking tot de overschrijding van de redelijke termijn in feitelijke aanleg.

De opvatting van het hof, dat als ‘maatstaf voor de vergoeding van immateriële schade’ ten gevolge van overschrijding van de redelijke termijn heeft te gelden dat bij ontnemingszaken de betalingsverplichting wordt verminderd met een standaardbedrag van ‘€ 500,00 per halfjaar voor overschrijding van de termijn als geheel’, kan niet als juist worden aanvaard (vgl. HR 5 april 2016, ECLI:NL:HR:2016:577). Het middel slaagt voor zover het hierover klaagt. De Hoge Raad zal de zaak om doelmatigheidsredenen zelf afdoen. Het hof heeft het

wederrechtelijk verkregen voordeel vastgesteld op € 111.900. In cassatie wordt ervan uitgegaan dat de termijn van berechting als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in eerste aanleg en in hoger beroep is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de betrokkene opgelegde betalingsverplichting. De Hoge Raad zal die betalingsverplichting gelet op de uitzonderlijk lange duur van de overschrijding in dit geval verminderen met € 10.000.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel, vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 101.900 bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:739

Zaaknummer: 14/06404

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: B.P. de Boer

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Het middel dat inhoudt dat uit de bewijsvoering niet kan volgen dat de verdachte één of meer anderen heeft getracht te bewegen behulpzaam te zijn bij het opzettelijk vervoeren van cocaïne faalt.

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het gerechtshof teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel houdt in dat uit de bewijsvoering niet kan volgen dat de verdachte één of meer anderen heeft getracht te bewegen behulpzaam te zijn bij het opzettelijk vervoeren van cocaïne, zoals is bewezenverklaard.

Het middel berust op de opvatting dat in de bewezenverklaring met ‘een of meer anderen’ uitsluitend wordt bedoeld op de ‘koeriers’. Die opvatting berust echter op een onjuiste lezing van het bestreden arrest. Blijkens de bewijsvoering, waaronder de verklaring van de verdachte omtrent zijn plan om de cocaïne te rippen en te verkopen, heeft het bewezenverklaarde (trachten te bewegen van) één of meer anderen immers in ieder geval mede het oog op de in bewezenverklaring genoemde ‘derden’ die in bewijsmiddel 7 voorkomen en aan wie de verdachte – blijkens de bewijsvoering – reeds voorafgaand aan de vlucht van Curaçao naar Nederland berichten heeft gestuurd die betrekking hadden op de uitvoering van genoemd plan.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:684

Zaaknummer: 15/02029

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en M.J. Borgers

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 10a OW

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat het niet anders kan dan dat de verdachte op het moment van het voorhanden krijgen van de auto ‘wist’ dat de Audi van misdrijf afkomstig was, is niet onbegrijpelijk.

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring van feit 2.

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte (als bestuurder van de Audi) en zijn medeverdachte met zeer hoge snelheid wegreden toen de politie hen in een opvallend surveillancevoertuig naderde, dat op de vloer achter de rugleuning van de bestuurdersstoel een ‘jammer’ is aangetroffen en dat een ‘jammer’ ervoor zorgt dat alle radiosignalen in een bepaalde straal rondom het apparaat verstoord worden waardoor ook anti-autodiefstalsystemen niet meer functioneren. Voorts heeft het hof vastgesteld dat het dashboard, het dashboardkastje en het open dak van de auto beschadigd waren. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat de verdachte geen enkele verklaring voor een en ander heeft gegeven, is het oordeel van het hof dat het niet anders kan dan dat de verdachte op het moment van het voorhanden krijgen van de auto ‘wist’ dat de Audi van misdrijf afkomstig was, niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:678

Zaaknummer: 15/01748

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en M.J. Borgers

Advocaten: M. Berndsen

Wetsartikelen: 416 Sr

RECHTSPRAAK

De opvatting dat slechts dan van ‘an adequate and proper opportunity to challenge and question a witness’ sprake is, indien alle door of namens de verdediging gestelde vragen zijn beantwoord door de getuige, is niet juist.

Het middel klaagt onder meer dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd de bij de politie afgelegde verklaringen van [betrokkene 2], [betrokkene 3] en [betrokkene 4] voor het bewijs heeft gebezigd, terwijl de verdediging niet, althans onvoldoende in gelegenheid is geweest om hen als getuige te ondervragen.

Voor zover het middel klaagt dat de verdediging niet, althans onvoldoende in gelegenheid is geweest om [betrokkene 2], [betrokkene 3] en [betrokkene 4] als getuige te ondervragen berust het in de kern op de opvatting dat slechts dan van ‘an adequate and proper opportunity to challenge and question a witness’ sprake is, indien alle door of namens de verdediging gestelde vragen zijn beantwoord door de getuige. Die opvatting is niet juist.

Het hof heeft kennelijk geoordeeld dat de enkele omstandigheid ‘dat de herinneringen van de bij de raadsheer-commissaris gehoorde getuigen aan de voorvallen zijn vervaagd’, niet eraan afdoet dat de getuigen [betrokkene 2], [betrokkene 3] en [betrokkene 4] in aanwezigheid van de verdediging zijn gehoord en dat de verdediging daarbij een behoorlijke en effectieve gelegenheid heeft gekregen om vragen te stellen. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is ook niet onbegrijpelijk. De in de toelichting op het middel voorts vervatte klacht dat aan de verdachte niet een aan de eisen van een behoorlijke en effectieve verdediging beantwoordende compensatie is geboden voor de beperking van de mogelijkheid tot ondervraging van de genoemde getuigen, treft geen doel.

In zoverre faalt het middel.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:679

Zaaknummer: 15/01749

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en M.J. Borgers

Advocaten: M. Berndsen

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

De bewezenverklaarde medeplichtigheid bij het telen dan wel aanwezig hebben van hennepplanten is ontoereikend gemotiveerd.

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring ontoereikend is gemotiveerd. Daartoe is aangevoerd dat uit de bewijsvoering niet, althans niet zonder meer, kan volgen dat de verdachte geweten heeft dat een onbekende derde in het betreffende pand hennepplanten opzettelijk heeft geteeld dan wel aanwezig heeft gehad.

Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat in de door hem verhuurde ruimte hennep werd geteeld en dat hij opzettelijk behulpzaam is geweest bij dit feit door aan één of meer anderen opzettelijk de gelegenheid te verschaffen tot het inrichten en exploiteren van een hennepkwekerij in een daartoe door hem ter beschikking gestelde ruimte. Dat oordeel is, in aanmerking genomen de door het hof in de bewijsmiddelen en zijn bewijsoverweging vastgestelde, in onderling verband en samenhang beschouwde, feiten en omstandigheden, niet onbegrijpelijk.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:681

Zaaknummer: 15/01050

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 11 OW

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht voorhanden hebben van een vuurwapen en patronen.

Advocaat-generaal A.J. Machielse heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaringen onder 1 en 2 ontoereikend zijn gemotiveerd.

Vooropgesteld moet worden dat voor een veroordeling ter zake van het voorhanden hebben van een wapen of munitie in de zin van artikel 26 WWM vereist is dat sprake is geweest van een meer of mindere mate van bewustheid bij de verdachte omtrent de aanwezigheid van dat wapen of die munitie (vgl. HR 26 januari 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZD1169, NJ 1999/537). Gelet hierop en in het licht van hetgeen door en namens de verdachte is aangevoerd, is het oordeel van het hof dat de verdachte de in de bewezenverklaringen omschreven voorwerpen voorhanden heeft gehad en zich derhalve in meerdere of mindere mate bewust is geweest van de aanwezigheid van het wapen en de munitie, zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk.

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 en 2 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:680

Zaaknummer: 15/01641

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en M.J. Borgers

Advocaten: J.O.A.N. de Vries

Wetsartikelen: 26 WWM

RECHTSPRAAK

De rechtbank had aan de hand van de toetsingsmaatstaven dienen te beoordelen of dit beslag gehandhaafd moet blijven.

De middelen keren zich tegen de ongegrondverklaring van de klaagschriften.

Op de gronden vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.4 tot en met 3.7 zijn de middelen terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Noord-Nederland, zittingsplaats Assen, opdat de zaak op de bestaande klaagschriften opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:628

Zaaknummer: 15/01316

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.P. Snorn

Wetsartikelen: 94a Sv

RECHTSPRAAK

De rechtbank had ervan blijk moeten geven onderzoek te hebben gedaan naar de juridische grondslag van het beslag en haar oordeel dienaangaande nader dienen te motiveren.

Het middel komt met rechts- en motiveringsklachten op tegen de gegroundverklaring van het beklag. Daartoe wordt aangevoerd dat de rechtbank ten onrechte heeft vastgesteld dat sprake is van een conservatoir beslag als bedoeld in artikel 94a Sv.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.5.1 tot en met 4.5.5 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Oost-Brabant, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:630

Zaaknummer: 15/02272

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 94a Sv

RECHTSPRAAK

Het middel komt met rechts- en motiveringsklachten op tegen de gegrondverklaring van het beklag. Daartoe wordt aangevoerd dat de rechtbank ten onrechte heeft vastgesteld dat sprake is van een conservatoir beslag als bedoeld in artikel 94a Sv.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.5.1 tot en met 4.5.5 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Oost-Brabant, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:629

Zaaknummer: 15/02264

Rechters: W. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 94a Sv

RECHTSPRAAK

Falende klachten over betekening van de oproeping in hoger beroep.

Het eerste middel klaagt over het oordeel van het hof dat de oproeping in hoger beroep rechtsgeldig is betekend. Het tweede middel klaagt – onder verwijzing naar artikel 588a Sv en artikel 590 lid 3 Sv – over het oordeel van het hof dat verstek kon worden verleend tegen de niet-verschenen betrokkene en met de behandeling van de zaak kon worden voortgegaan. Beide middelen voeren aan dat getracht had moeten worden de oproeping uit te reiken op, onderscheidenlijk een afschrift van de oproeping had moeten worden verzonden naar het adres [c-straat 1] te Utrecht, dat de betrokkene ter terechtzitting in eerste aanleg in de hoofdzaak heeft opgegeven. De middelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

De bestreden uitspraak is bij verstek gewezen. De voor de beoordeling van de middelen van belang zijnde stukken zijn weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 5.

Het eerste middel faalt op de gronden vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 9 tot en met 12. Het tweede middel faalt op de gronden vermeld in die conclusie onder 19 en 20.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:624

Zaaknummer: 15/01215

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: B.P. de Boer

Wetsartikelen: 588 Sv, 588a Sv en 590 Sv

RECHTSPRAAK

Slagende klacht over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Het hof heeft het verzoek afgewezen op de grond dat het ‘onvoldoende [is] onderbouwd en van de noodzaak de zaak aan te houden (...) niet [is] gebleken’, omdat ‘op geen enkele wijze is aangetoond dat de verdachte recent werk heeft gevonden en in verband daarmee niet in de gelegenheid is ter terechtzitting aanwezig te zijn’.

Het hof heeft weliswaar vastgesteld dat het verzoek onvoldoende is onderbouwd maar niet dat de aan het verzoek ten grondslag gelegde omstandigheid niet aannemelijk is geworden. Gelet hierop had het hof bij de beslissing op het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak een afweging dienen te maken tussen alle daarbij betrokken belangen, waaronder het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn aanwezigheidsrecht, het belang dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting en het belang van een goede organisatie van de rechtspleging (vgl. HR 26 januari 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZD1314, *NJ* 1999/294).

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:622

Zaaknummer: 15/00359

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: B. Kizilocak

Wetsartikelen: 278 Sv

RECHTSPRAAK

Ongegronde bewijsklacht over ‘medeplegen’ van voorhanden hebben van vuurwapen en munitie.

Het middel klaagt onder meer over de bewijsvoering van het medeplegen van het voorhanden hebben van het in de bewezenverklaring omschreven vuurwapen en de aldaar bedoelde munitie.

Blijkens zijn bewijsvoering heeft het hof vastgesteld dat:

- (i) de verdachte en medeverdachte [medeverdachte 1] gezamenlijk in een Audi A3 zaten toen deze verongelukte;
- (ii) naast de Audi A3 een doorgeladen en voor direct gebruik geschikt vuurwapen is gevonden dat in de auto aanwezig was toen deze verongelukte;
- (iii) uit onderzoek door het NFI volgt dat op het onder (ii) genoemde vuurwapen DNA zat dat van [medeverdachte 1] afkomstig kan zijn;
- (iv) er zichtbaar in een portier van de Audi A3 munitie lag;
- (v) de verdachte en [medeverdachte 1] ‘die nacht tezamen op pad’ waren en ‘gezamenlijk een niet geheel opgehelderd, maar evident crimineel plan’ uitvoerden waaraan voorafgaand de verdachte en [medeverdachte 1] veelvuldig contact hebben gehad waarbij is gesproken ‘over wie welke spullen zou meenemen’.

Gelet hierop getuigt het oordeel van het hof dat de verdachte en [medeverdachte 1] zich beiden bewust waren van de aanwezigheid van het vuurwapen en de munitie in de auto en dat zij gezamenlijk de beschikking hadden over dat wapen en die munitie en dat aldus sprake is van een nauwe en bewuste samenwerking ten aanzien van het voorhanden hebben van het vuurwapen en de munitie, niet van een onjuiste rechtsopvatting en is het evenmin onbegrijpelijk. In zoverre faalt het middel.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:627

Zaaknummer: 15/01290

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: E.G.C. Groenendaal

Wetsartikelen: 26 WWM